

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 16 maja 2014 r. powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. żądała zasądzenia od pozwanej P. P. kwoty 78.930,54 zł, z ustawowymi odsetkami:

- a) od kwoty 7.875,38 zł od dnia 31 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 12.862,18 zł od dnia 9 września 2013 r. do dnia zapłaty,
- c) od kwoty 7.539,92 zł od dnia 15 września 2013 r. do dnia zapłaty,
- d) od kwoty 10.421,19 zł od dnia 22 września 2013 r. do dnia zapłaty,
- e) od kwoty 5.540,76 zł od dnia 29 września 2013 r. do dnia zapłaty,
- f) od kwoty 5.323,93 zł od dnia 1 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- g) od kwoty 8.647,00 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- h) od kwoty 6.097,59 zł od dnia 12 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- i) od kwoty 6.308,98 zł od dnia 22 października 2013 r. do dnia zapłaty,
- j) od kwoty 8.313,61 zł od dnia 8 listopada 2013 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, iż powodowa spółka sprzedała pozwanej materiały własne zgodnie z fakturami załączonymi do pozwu. Towar został dostarczony i wydany pozwanej, jednakże pozwana, pomimo upływu terminów płatności, nie uregulowała należności określonych w wystawionych jej fakturach oraz nie zareagowała na przesłane jej wezwanie do zapłaty (pozew k. 2-5).

W dniu 3 czerwca 2014 r. przeciwko pozwanej został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 40).

W dniu 8 lipca 2014 r. pozwana złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zarzucając, iż „podana kwota przez powoda jest nieprawdziwa i różni się salda między powodem a pozwaną na kwotę około 39800 złotych”. Ponadto pozwana podniosła, iż „ma do dzisiaj nie odebrany towar uszkodzony który był zgłaszany powodowi i stoi sobie do dnia dzisiejszego na magazynie u pozwanej”, a jego wartość wynosi 19.500 zł. Co do tego towaru – według pozwanej – „miała być wystawiona korekta i zabrany towar” (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 46).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwana P. P. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H. (...) P. P. w miejscowości W. (bezsporne – wydruk z KRS powódki k. 34-37, wydruk z CEIDG pozwanej k. 38).

Powódka w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej sprzedała pozwanej materiały własne, za które wystawiła następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 16 lipca 2013r., płatną w dniu 30 sierpnia 2013 r. na kwotę 10.425,96 zł,
- nr (...) z dnia 25 lipca 2013 r., płatna w dniu 8 września 2013 r. na kwotę 12.862,18 zł,
- nr (...) z dnia 31 lipca 2013 r., płatna w dniu 14 września 2013 r. na kwotę 7.539,92 zł,

- nr (...) z dnia 07 sierpnia 2013r., płatna w dniu 21 września 2013 r., na kwotę 10.421,19 zł,
- nr (...) z dnia 14 sierpnia 2013 r., płatna w dniu 28 września 2013 r. na kwotę 5.540,76 zł,
- nr (...) z dnia 16 sierpnia 2013 r., płatna w dniu 30 września 2013 r. na kwotę 5.323,93 zł,
- nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 r., płatna w dniu 10 października 2013 r. na kwotę 8.647 zł,
- nr (...) z dnia 27 sierpnia 2013 r., płatna w dniu 11 października 2013 r. na kwotę 6.097,59 zł,
- nr (...) z dnia 06 września 2013 r., płatna w dniu 21 października 2013 r. na kwotę 6.308,98 zł,
- nr (...) z dnia 23 września 2013 r., płatna w dniu 7 listopada 2013 r. na kwotę 8.313,61 zł (dowód: poświadczone kopie faktur VAT k. 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27).

Towar został dostarczony i wydany pozwanej, pod adresem przez nią wskazanym tj. na ul. (...), (...)-(...) W. (dowód: poświadczone kopie dokumentów WZ k. 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 28, zeznania świadka S. S. k. 75).

Pozwana nie kwestionowała jakości kupionego od powódki towaru, strony nie umawiały się na sporządzenie przez powódkę jakichkolwiek faktur korygujących ani też nie umawiały się na odbiór części towaru z powrotem od pozwanej (dowód: zeznania świadka S. S. k. 75).

Pozwana zapłaciła jedynie cenę za część towaru objętego fakturą nr (...) z dnia 16 lipca 2013 r., z której pozostała do zapłaty kwota 7.875,38 zł (bezsporne).

Pozostałych należności pozwana nie zapłaciła, pomimo wezwania do zapłaty doręczonego jej w dniu 30 października 2013 r. (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty k. 29-30, poświadczona kopia dowodu doręczenia k. 31).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Okolicznością bezsporną w sprawie (jako niezaprzeczoną przez pozwaną) było wydanie przez stronę powodową na rzecz pozwanej, w ramach zawartych przez strony umów sprzedaży, towarów opisanych w wystawionych, powołanych w pozwie fakturach VAT, za określoną w nich cenę. Przeprowadzone w sprawie postępowania dowodowe wykazało, że pozwana nie zapłaciła dochodzonej pozwem części ceny za nabyte od powódki towary, opisane w ww. fakturach – w związku z czym żądanie pozwu w zakresie opisanych w nim należności głównych znajduje podstawę prawną w przytoczonym przepisie art. 535 § 1 k.c. Pozwana nie kwestionowała także w sposób konkretny okoliczności stanowiących podstawę do obliczenia przez powódkę odsetek ustawowych za opóźnienie – ani istnienia i wysokości wskazywanych w fakturach VAT skonkretyzowanych należności głównych, ani dat ich wymagalności.

Zarzuty pozwanej, dotyczące niezgodności salda zobowiązań wobec powódki oraz uszkodzeń dostarczonego jej towaru, pozostały całkowicie gołosłowne. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie swoich zarzutów, w szczególności stwierdzających zapłatę większej, niż przyznana w pozwie, części ceny sprzedaży kupionych towarów oraz uszkodzenia części zakupionych towarów i porozumienia z powódką w zakresie ich zwrotu. W tych warunkach, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dał podstawę do przyjęcia za udowodnione twierdzeń pozwu, nie zaś twierdzeń zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Jeśli zaś chodzi o roszczenie pozwu w zakresie odsetek za opóźnienie w zapłacie należności głównych, znajduje ono podstawę prawną w art. 481 § 1 i 2 k.c., w myśl którego, w przypadku, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając je od strony pozwanej, która przegrała proces. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się opłata od pozwu 3947 zł, opłata za czynności radcy prawnego 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł.